

I. DISPOSICIONS GENERALS

MINISTERI DE LA PRESIDÈNCIA

18536 *Reial decret 1632/2011, de 14 de novembre, pel qual es regula l'alimentació de determinades espècies de fauna silvestre amb subproductes animals no destinats a consum humà.*

El Reial decret 664/2007, de 25 de maig, pel qual es regula l'alimentació d'ocells rapaços necròfags amb subproductes animals no destinats a consum humà, es va aprovar amb l'objectiu de dictar normes d'aplicació per a l'alimentació d'ocells necròfags en el marc de la normativa existent a escala europea. El Reial decret esmentat va incorporar les possibilitats d'actuació més innovadores, recollides en aquell moment en les decisions 2003/322/CE, de 12 de maig de 2003, i 2005/830/CE, de 25 de novembre, de la Comissió, sobre l'aplicació de les disposicions del Reglament (CE) núm. 1774/2002 relatives a l'alimentació de les espècies d'ocells necròfags amb determinats materials de la categoria 1. Aquestes disposicions, juntament amb el Reial decret 1429/2003, de 21 de novembre, pel qual es regulen les condicions d'aplicació de la normativa comunitària en matèria de subproductes d'origen animal no destinat a consum humà, han establert el marc normatiu aplicable a l'alimentació de fauna silvestre amb subproductes d'origen animal.

Amb posterioritat, el Reglament (CE) núm. 1069/2009, del Parlament Europeu i del Consell, de 21 d'octubre de 2009, pel qual s'estableixen les normes sanitàries aplicables als subproductes animals i els productes derivats no destinats al consum humà i pel qual es deroga el Reglament (CE) núm. 1774/2002, estableix que l'òrgan competent pot autoritzar l'alimentació dels animals salvatges amb material de categoria 2 i 3. Així mateix, l'esmentat reglament també estableix que l'òrgan competent pot autoritzar l'ús de certs materials de categoria 1, en concret, els cossos sencers o parts d'animals morts que continguin material especificat de risc, en el moment de l'eliminació, per alimentar espècies en perill o protegides d'ocells necròfags i altres espècies que visquin en el seu hàbitat natural, amb l'objecte de fomentar la biodiversitat.

Per tant, la recent legislació amplia el nombre d'espècies de fauna silvestre que poden ser objecte d'aquesta alimentació amb subproductes de categoria 1. L'esmentada alimentació pot ser autoritzada en el cas de determinades espècies carnívores que preveu la Directiva 92/43/CEE, del Consell, de 21 de maig de 1992, relativa a la conservació dels hàbitats naturals i de la fauna i flora silvestres i en el cas de determinades espècies d'ocells de presa que preveu la Directiva 2009/147/CE, del Parlament Europeu i del Consell, de 30 de novembre de 2009, relativa a la conservació dels ocells silvestres, amb la finalitat de tenir en compte les pautes naturals d'alimentació de tals espècies. Aquests aspectes, al costat del desenvolupament de les condicions sanitàries perquè aquest tipus d'alimentació s'usi en zones fora de les menjadores o el canyet, són previstos en el Reglament (UE) núm. 142/2011, de la Comissió, de 25 de febrer de 2011, pel qual s'estableixen les disposicions d'aplicació del Reglament (CE) núm. 1069/2009 del Parlament Europeu i del Consell pel qual s'estableixen les normes sanitàries aplicables als subproductes animals i els productes derivats no destinats al consum humà, i la Directiva 97/78/CE del Consell quant a determinades mostres i unitats exemptes dels controls veterinaris a la frontera en virtut d'aquesta Directiva.

La publicació d'aquest Reial decret es fonamenta en el deure de conservació dels ocells silvestres que estableixen la Directiva 2009/147/CE, del Parlament Europeu i del Consell, de 30 de novembre de 2009, relativa a la conservació d'ocells silvestres, la Directiva 92/43/CEE del Consell, de 21 de maig de 1992, relativa a la conservació dels hàbitats naturals i de la fauna i flora silvestres, i la Llei 42/2007, de 13 de desembre, del patrimoni natural i la biodiversitat, que estableixen un règim de protecció general que garanteixi la preservació de les espècies d'ocells silvestres, així com l'establiment d'un

règim de protecció especial per a determinades espècies, segons el Reial decret 139/2011, de 4 de febrer, per al desenvolupament d'espècies de la Llista d'espècies silvestres en règim de protecció especial i del Catàleg espanyol d'espècies amenaçades. Per a algunes de les espècies objecte d'aquest Reial decret és necessari posar en marxa mesures de conservació en el medi natural.

Sense perjudici de l'eficàcia i l'aplicabilitat directes de la normativa comunitària esmentada, raons de seguretat jurídica davant la necessitat de coordinar degudament la normativa nacional i la comunitària, fan aconsellable derogar expressament el Reial decret 664/2007, de 25 de maig. Per això, l'objecte d'aquest Reial decret és facilitar i assegurar l'execució en l'ordenament espanyol del contingut del Reglament (CE) 1069/2009, del Parlament Europeu i del Consell, de 21 d'octubre de 2009, i del Reglament (UE) 142/2011, de la Comissió, de 25 de febrer de 2011, per a l'aprovació d'un marc bàsic per a l'alimentació d'espècies de fauna silvestre amb subproductes animals no destinats a consum humà, en especial les espècies necròfagues i altres espècies protegides que també són necròfagues d'una manera facultativa.

Cal tenir en compte que la vigent normativa ja inclou en el cas de material de la categoria 3, entre d'altres, els cossos o les parts d'animals matats, en el cas d'animals de caça, que siguin aptes per al consum humà però no es destinin a aquest fi per motius comercials, així com els cossos i les parts d'animals de caça matats per al consum humà de conformitat amb la legislació comunitària que preveu la lletra b) de l'article 10 del Reglament (CE) núm. 1069/2009, del Parlament Europeu i del Consell, de 21 d'octubre de 2009.

Estan exclosos de l'àmbit d'aplicació d'aquesta norma els cossos sencers o parts d'animals salvatges diferents de la caça silvestre que no siguin sospitosos d'estar infectats o afectats per una malaltia transmissible als éssers humans o als animals; els cossos sencers o parts d'animals de caça silvestre que no es recullin després de caçats, de conformitat amb les bones pràctiques de caça, sense perjudici del Reglament (CE) núm. 853/2004; i els subproductes animals procedents de la caça silvestre que formin part del subministrament directe per part dels caçadors de petites quantitats o de carn de caça silvestre al consumidor final o a establiments locals de venda al detall, que subministren directament al consumidor final. Per això, tots poden ser destinats a l'alimentació de les espècies necròfagues sense cap requisit en aquest àmbit.

Aquesta disposició s'ha sotmès a consulta de les comunitats autònomes, de les ciutats de Ceuta i Melilla i de les entitats representatives dels sectors afectats, així com a la consideració de la Comissió Nacional de Subproductes Animals no Destinats a Consum Humà, de la Comissió Estatal per al Patrimoni Natural i la Biodiversitat, del Consell Estatal per al Patrimoni Natural i la Biodiversitat i del Consell Assessor de Medi Ambient.

Aquest Reial decret es dicta en virtut de l'habilitació que conté la disposició final cinquena de la Llei 8/2003, de 24 d'abril, de sanitat animal, i a l'empara de l'article 149.1, regles 16a i 23a de la Constitució, per les quals s'atribueix a l'Estat la competència exclusiva en matèria de bases i coordinació general de la sanitat i legislació bàsica sobre protecció del medi ambient, respectivament.

En virtut d'això, a proposta de la ministra de Medi Ambient, i Medi Rural i Marí i de la ministra de Sanitat, Política Social i Igualtat, amb l'aprovació prèvia del vicepresident del Govern de Política Territorial i ministre de Política Territorial i Administració Pública, d'acord amb el Consell d'Estat i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia 11 de novembre de 2011,

DISPOSO:

Article 1. *Objecte i àmbit d'aplicació.*

Aquest Reial decret té per objecte establir les normes bàsiques relatives als supòsits i condicions en què s'ha de permetre la utilització de subproductes animals no destinats a consum humà per a l'alimentació de determinades espècies de la fauna silvestre.

Article 2. *Definicions.*

1. Als efectes d'aquest Reial decret són aplicables les definicions incloses a l'article 3 de la Llei 8/2003, de 24 d'abril, de sanitat animal, les incloses a l'article 3 del Reglament (CE) núm. 1069/2009, del Parlament Europeu i del Consell, de 21 d'octubre de 2009, pel qual s'estableixen les normes sanitàries aplicables als subproductes animals i els productes derivats no destinats al consum humà i pel qual es deroga el Reglament (CE) núm. 1774/2002, les recollides a l'article 2 del Reial decret 1429/2003, de 21 de novembre, pel qual es regulen les condicions d'aplicació de la normativa comunitària en matèria de subproductes animals no destinats al consum humà i les incloses a l'article 3 de la Llei 42/2007, de 13 de desembre, del patrimoni natural i la biodiversitat.

2. Així mateix, s'entén per:

a) Òrgan competent: els ens, les autoritats o les unitats administratives competents de les comunitats autònomes i de les ciutats de Ceuta i Melilla.

b) Establiment de procedència: l'explotació, espai natural delimitat, empresa agropecuària o indústria alimentària des d'on parteixen els subproductes animals no destinats al consum humà cap a la menjadora o a les zones de protecció per a l'alimentació d'espècies necròfagues d'interès comunitari.

c) Espècie necròfaga d'interès comunitari: qualsevol de les recollides en el punt 1 a) de la secció 2, capítol II, de l'annex VI del Reglament (UE) núm. 142/2011, de la Comissió, de 25 de febrer de 2011, pel qual s'estableixen les disposicions d'aplicació del Reglament (CE) núm. 1069/2009 del Parlament Europeu i del Consell pel qual s'estableixen les normes sanitàries aplicables als subproductes animals i els productes derivats no destinats al consum humà, i la Directiva 97/78/CE del Consell quant a determinades mostres i unitats exemptes dels controls veterinaris a la frontera en virtut d'aquesta, i que es reproduïxen a l'annex d'aquest Reial decret.

d) Menjadora o canyet: el lloc condicionat expressament per a l'alimentació d'espècies animals necròfagues.

e) Zones de protecció per a l'alimentació d'espècies necròfagues d'interès comunitari: zones delimitades per l'òrgan competent en gestió de fauna silvestre conforme a uns criteris orientadors de necessitat de conservació o recuperació d'espècies necròfagues d'interès comunitari elaborats pel Ministeri de Medi Ambient, i Medi Rural i Marí i les comunitats autònomes i ciutats de Ceuta i Melilla, en les quals s'autoritza l'alimentació fora de les menjadores o canyets amb cossos sencers o parts d'animals morts que continguin material especificat de risc procedents de determinades explotacions animals ubicades en les zones esmentades.

Article 3. *Requisits generals per a l'autorització de l'alimentació d'animals silvestres.*

1. L'òrgan competent en matèria de sanitat animal pot autoritzar, en condicions que garanteixin el control dels riscos per a la salut pública, el medi ambient i la sanitat animal, l'ús de material de la categoria 2, sempre que procedeixi d'animals que no s'hagin sacrificat ni hagin mort com a conseqüència de la presència real o sospitada d'una malaltia transmissible als éssers humans o els animals, i de material de la categoria 3 per a l'alimentació de fauna silvestre.

2. L'òrgan competent en matèria de sanitat animal pot autoritzar l'ús dels cossos sencers o parts d'animals morts que continguin material especificat de risc, en el moment de l'eliminació, per a l'alimentació d'animals salvatges que pertanyin a espècies necròfagues d'interès comunitari, quan l'òrgan competent en gestió de fauna silvestre hagi comprovat que les necessitats alimentàries d'aquestes espècies no estan cobertes i quan es tingui la seguretat, conforme a una avaluació de la situació de les esmentades espècies i els seus hàbitats, que l'estat de conservació de les esmentades espècies ha de millorar mitjançant l'aplicació d'aquesta mesura.

3. Les autoritzacions abans referides han d'implicar, així mateix, l'autorització del transport dels subproductes animals, en els supòsits en què sigui necessari, des de

l'establiment de procedència fins a la menjadora d'espècies necròfagues o la zona de protecció autoritzada per a l'alimentació d'espècies necròfagues. Aquest transport s'ha d'efectuar d'acord amb el que preveu l'article 21 del Reglament (CE) núm. 1069/2009, del Parlament Europeu i del Consell, de 21 d'octubre de 2009.

Article 4. *Alimentació en menjadores o canyets.*

1. Les sol·licituds d'autorització de menjadores per a alimentació d'animals silvestres, les pot presentar el gestor o responsable de la menjadora, per mitjans electrònics o en qualsevol dels llocs que s'esmenten a l'article 38.4 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú. Aquestes sol·licituds s'han de dirigir a l'òrgan competent en matèria de gestió de fauna silvestre en el territori del qual radiqui la menjadora o les menjadores, el qual ho ha de traslladar a l'òrgan competent en matèria de sanitat animal i en aquestes sol·licituds s'hi han de fer constar, almenys, les dades següents:

- a) Nom i adreça del gestor o responsable de la menjadora dels subproductes animals no destinats a consum humà.
- b) Localització geogràfica de la menjadora o menjadores per a les quals se sol·licita autorització, amb les seves coordenades geogràfiques.
- c) Espècie o espècies salvatges a les quals està destinada la menjadora.
- d) Relació dels establiments de procedència que vagin a aportar els subproductes animals no destinats a consum humà per a l'alimentació de les espècies necròfagues, especificant si són de categoria 2, de categoria 3 o dels subproductes de categoria 1 referits a l'article 3.2.
- e) Quantitat o pes estimat dels subproductes esmentats a l'apartat anterior que està previst aportar per a l'alimentació de les espècies necròfagues.
- f) La ruta o el trajecte previstos des del lloc de procedència dels subproductes al canyet o canyets.
- g) Compromís escrit del gestor o responsable d'acceptació dels esmentats subproductes.

L'òrgan competent en matèria de sanitat animal ha d'emetre un informe vinculant en l'esmentada matèria i l'ha de remetre a l'òrgan competent en matèria de gestió de fauna silvestre perquè l'autoritzi.

2. En cas que els establiments de procedència dels productes no es trobin en la comunitat autònoma o ciutat de Ceuta o Melilla on hi hagi la menjadora, l'òrgan competent d'autorització on s'ubiqui la menjadora ha de donar trasllat de la sol·licitud a la comunitat autònoma o ciutat de referència per al seu coneixement.

3. Quan la sol·licitud es refereixi o compregui els subproductes de categoria 1 referits a l'article 3.2, s'ha d'incloure una descripció del procediment previst pel sol·licitant per garantir l'obtenció i, si s'escau, l'acompanyament en els trasllats de la documentació següent, que s'ha de remetre periòdicament a l'òrgan competent en matèria de sanitat animal:

- a) Identificació dels animals d'acord amb la normativa vigent.
- b) Documentació acreditativa d'haver realitzat als animals, en funció de la seva edat i d'acord amb el mostreig que preveu la secció 2, capítol II, de l'annex VI del Reglament (UE) núm. 142/2011, de la Comissió, de 25 de febrer de 2011, les proves que preveu l'annex II del Reial decret 3454/2000, de 22 de desembre, pel qual s'estableix i es regula el Programa integral coordinat de vigilància i control de les encefalopaties espongiformes transmissibles dels animals, i resultat negatiu de les esmentades proves.

4. Per a la concessió de l'autorització, la menjadora o el canyet ha de reunir, almenys, les condicions següents:

a) Estar suficientment allunyat de zones habitades, i en tot cas a més de 500 metres de nuclis de població estable, i no ubicar-se mai pròxim a aeroports, cursos d'aigua superficial o a aigües subterrànies que puguin ser contaminats.

b) Disposar d'una zona condicionada per a l'alimentació que estigui delimitada i l'accés a la qual estigui restringit als animals de l'espècie que es desitja conservar, si és necessari per mitjà de tanques o per altres mitjans adequats a les pautes d'alimentació natural d'aquestes espècies.

c) Tenir una superfície suficient i estar situat en una zona espaiosa que permeti l'accés i la fugida de les espècies necròfagues.

d) Disposar d'un únic accés per als vehicles de transport i tenir delimitada una zona on dipositar els subproductes animals.

5. El gestor o responsable de la menjadora ha de mantenir un sistema de registre que contingui, almenys, el nombre, l'espècie, la identificació dels animals, el pes estimat i l'origen dels cadàvers de les espècies usades per a l'alimentació en la menjadora i les dates en les quals es realitzen aquestes aportacions.

6. El termini màxim per dictar i notificar la resolució que posi fi al procediment és el que preveu en cada cas la normativa de l'òrgan competent, o si de cas hi manca, de sis mesos. Transcorregut aquest termini sense haver-se dictat i notificat resolució expressa, els interessats poden entendre estimades les seves sol·licituds, llevat que la normativa de la comunitat autònoma estableixi el sentit desestimar-ho del silenci administratiu.

Article 5. Requisits específics per a l'alimentació d'espècies necròfagues d'interès comunitari en zones de protecció.

1. Dins del procediment d'autorització iniciat a instància de part, l'òrgan competent en matèria de sanitat animal, a proposta de l'òrgan competent en gestió de fauna silvestre pot autoritzar, a més de materials de les categories 2 i 3, l'ús de materials de la categoria 1 consistents en cossos sencers o en parts d'animals morts que continguin material especificat de risc, per a l'alimentació d'espècies necròfagues d'interès comunitari, en determinades explotacions ramaderes ubicades en les denominades zones de protecció, sense la recollida prèvia dels animals morts quan sigui procedent.

2. A aquest efecte, l'òrgan competent en matèria de gestió de fauna silvestre ha de delimitar les zones de protecció per a l'alimentació d'espècies necròfagues d'interès comunitari conforme als criteris següents i aquestes s'han d'incloure en el registre a què fa referència l'article 7:

a) Els espais Natura 2000 definits per la presència de les espècies necròfagues d'interès comunitari.

b) Els àmbits territorials d'aplicació dels plans de recuperació o de conservació per a les espècies necròfagues d'interès comunitari aprovats per les comunitats autònomes o ciutats de Ceuta i Melilla.

c) Àrees prioritàries per a l'alimentació de les espècies necròfagues d'interès comunitari, quan aquestes no estiguin representades en els apartats anteriors.

3. Per procedir a l'autorització que descriu l'apartat 1, l'òrgan competent en matèria de sanitat animal ha d'identificar les explotacions ramaderes, ramats o espai natural delimitat que, dins de la zona de protecció per a l'alimentació d'espècies necròfagues d'especial interès, compleixin les condicions següents:

a) Que no desenvolupin un aprofitament ramader intensiu.

b) Que compleixin el programa de vigilància de les encefalopaties espongiformes transmissibles dels animals (EET), i en concret, les proves que preveu l'annex II del Reial decret 3454/2000, de 22 de desembre.

c) Que disposin de la qualificació sanitària que estableixi l'òrgan competent en relació amb les malalties sotmeses a programes nacionals o de les comunitats autònomes o ciutats de Ceuta i Melilla, de vigilància, control i eradicació de malalties. No obstant això, l'òrgan competent en matèria de sanitat animal pot exceptuar d'aquest requisit en funció d'una anàlisi de risc.

d) Que estiguin sota la vigilància periòdica dels serveis veterinaris oficials respecte de la prevalença de les EET i de malalties transmissibles a persones o animals.

4. En cas que l'alimentació es porti a terme sense la recollida prèvia dels animals morts, s'ha de fer una estimació de la taxa probable de mortalitat dels animals de les explotacions ramaderes dins de la zona de protecció i de les necessitats probables d'alimentació de les espècies necròfagues d'interès comunitari, de conformitat amb la determinació dels riscos possibles de transmissió de malalties.

5. Les explotacions ramaderes autoritzades han de mantenir un sistema de registre, almenys, amb la identificació i el pes estimat dels animals morts que són usats per a l'alimentació de les espècies necròfagues d'interès comunitari.

6. L'òrgan competent en l'autorització ha d'especificar, com a mínim:

a) Les mesures adoptades per evitar la transmissió d'EET i de malalties transmissibles d'animals morts a persones o animals, com a mesures específiques sobre pautes d'alimentació de les espècies que es desitja conservar, restriccions estacionals d'alimentació, restriccions de circulació d'animals de producció i altres mesures destinades a controlar els riscos de transmissió d'una malaltia transmissible a persones o animals, com a mesures relacionades amb les espècies presents a la zona d'alimentació per a l'alimentació de les quals no s'utilitzen els subproductes animals.

b) Les responsabilitats de les persones o entitats dins de la zona d'alimentació que col·laboren amb l'alimentació o són responsables dels animals de producció, en relació amb les mesures esmentades en la lletra anterior.

7. El termini màxim per dictar i notificar la resolució que posi fi al procediment és el que preveu en cada cas la normativa de l'òrgan competent o, si de cas hi manca, de sis mesos. Transcorregut aquest termini sense haver-se dictat i notificat resolució expressa, els interessats poden entendre estimades les seves sol·licituds, llevat que la normativa de la comunitat autònoma estableixi el sentit desestimar-ho del silenci administratiu.

Article 6. *Suspensió o retirada de l'autorització de l'alimentació d'animals salvatges.*

Les autoritzacions concedides per l'òrgan competent conforme als articles 4 i 5 es poden suspendre cautelament de manera immediata i, amb l'expedient previ en què es doni audiència a l'interessat, es poden retirar, si:

a) Se sospita o es confirma la possibilitat de transmissió d'EET en una explotació ramadera, ramat o espai natural delimitat que sigui establiment de procedència per a l'esmentada autorització, fins que es pugui descartar el risc.

b) Se sospita o es confirma un brot d'una malaltia greu transmissible a persones o animals en una explotació ramadera, ramat o espai natural delimitat que sigui establiment de procedència per a l'esmentada autorització, fins que es pugui descartar el risc.

c) En cas d'incompliment de qualsevol de les normes que preveu aquest Reial decret.

Article 7. *Registre.*

Els òrgans competents han de mantenir un registre actualitzat amb les autoritzacions concedides conforme als articles 4 i 5, el qual ha d'incloure, com a mínim, la informació següent:

a) Dades de les sol·licituds d'autorització per a menjadores o canyets recollida a l'apartat 1 de l'article 4.

b) La informació de l'apartat 3 de l'article 4 que l'usuari està obligat a remetre periòdicament a l'òrgan competent.

c) L'explotacions ramaderes, ramats o espais naturals delimitats ubicats en les denominades zones de protecció per a l'alimentació d'espècies necròfagues d'interès comunitari i que estan autoritzades de conformitat amb l'article 5.

Article 8. *Informació.*

Els òrgans competents han d'informar, abans del 31 de març de cada any, la Comissió Nacional de Subproductes Animals no Destinats a Consum Humà, creada pel Reial decret 1429/2003, de 21 de novembre, la qual ha de donar trasllat a la Direcció General de Medi Natural i Política Forestal del Ministeri de Medi Ambient, i Medi Rural i Marí, de les actuacions realitzades en el seu territori en l'any natural anterior, que han de comprendre, almenys:

a) Espècies necròfagues per a les quals s'adopten mesures que preveu aquest Reial decret.

b) Registre i localització geogràfica de les menjadores autoritzades i de les zones de protecció per a l'alimentació d'espècies necròfagues d'interès comunitari.

c) Llista d'establiments de procedència, especificant-hi els que subministrin els subproductes de categoria 1 que s'indiquen a l'apartat 2 de l'article 3.

d) Biomassa total (en quilograms) de subproductes aportats a les menjadores i a zones de protecció per a l'alimentació d'espècies necròfagues d'interès comunitari, separats per espècie animal i per categoria de subproducte segons el Reglament (CE) núm. 1069/2009 del Parlament Europeu i del Consell, de 21 d'octubre de 2009.

e) Resultats de les proves ràpides de detecció d'EET realitzades, que inclogui el nombre de tests realitzats per a cada espècie.

Article 9. *Règim sancionador.*

En cas d'incompliment del que disposa aquest Reial decret, és aplicable el règim d'infraccions i sancions que estableixen la Llei 8/2003, de 24 d'abril, o la Llei 42/2007, de 13 de desembre, del patrimoni natural i de la biodiversitat, sense perjudici de les possibles responsabilitats civils, mediambientals, penals o d'un altre ordre que puguin concórrer.

Disposició transitòria única. *Període d'adaptació.*

Els canyets que ja estiguin autoritzats a l'entrada en vigor d'aquest Reial decret, i que no compleixin algun dels requisits que s'hi preveuen, disposen del termini d'un any per a la seva adaptació.

Disposició derogatòria única. *Derogació normativa.*

Queda derogat el Reial decret 664/2007, de 25 de maig, pel qual es regula l'alimentació d'ocells rapaços necròfags amb subproductes animals no destinats a consum humà.

Disposició final primera. *Títol competencial.*

Aquest Reial decret es dicta a l'empara del que disposa l'article 149.1, regles 16a i 23a de la Constitució, que atribueixen a l'Estat la competència exclusiva en matèria de bases i coordinació general de la sanitat, i legislació bàsica sobre protecció del medi ambient, respectivament.

Disposició final segona. *Facultat de modificació.*

Es faculta el titular del Ministeri de Medi Ambient, i Medi Rural i Marí per modificar l'annex d'aquest Reial decret per adaptar-lo a la normativa comunitària.

Disposició final tercera. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 14 de novembre de 2011.

JUAN CARLOS R.

El ministre de la Presidència,
RAMÓN JÁUREGUI ATONDO

ANNEX

Espècies necròfagues d'interès comunitari

Als efectes d'aquest Reial decret, i d'acord amb el punt 1.a) de la secció 2, capítol II, de l'annex VI del Reglament (CE) núm. 142/2011, de la Comissió, de 25 de febrer de 2011, es consideren espècies necròfagues d'interès comunitari el voltor comú (*Gyps fulvus*), el voltor negre (*Aegypius monachus*), l'aufrany (*Neophron percnopterus*), el trençalòs (*Gypaetus barbatus*), l'àguila imperial ibèrica (*Aquila adalberti*), l'àguila reial (*Aquila chrysaetos*), el milà reial (*Milvus milvus*) i el milà negre (*Milvus migrans*), a més de qualsevol espècie de l'ordre Falconiformes i de l'ordre Estrigiformes incloses a l'annex I de la Directiva 2009/147/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 30 de novembre de 2009, en zones d'especial protecció d'ocells establertes en el marc de l'esmentada Directiva, i alguna de les espècies de l'ordre Carnivora incloses a la llista de l'annex II de la Directiva 92/43/CEE del Consell, de 21 de maig de 1992, en àrees d'especial conservació declarades en el marc de la Directiva esmentada.